

Zeker niet als de bestuurlijke elite van zo'n club zich min of meer vervreemd heeft van de massa van de leden

Dit weekend las ik een lang artikel over de financiële problemen en dreigende teloorgang van een van de opvallendste hockeyclubs van Nederland: Laren. Hockey had altijd zo'n beetje de naam onkwetsbaar te zijn voor financieel wanbeheer. Bij een hockeyclub zitten geen slagers, bakkers of plaatselijke aannemers in het bestuur, maar advocaten, consultants en bankiers. En dat zijn slimme mensen, die zorgen dat de boel goed geregeld wordt. Nu heeft de recente crisis aangetoond dat ook bankiers niet altijd onschuldig zijn en vaak meer dan gewenst is, geregeerd worden door hun eigen opgeblazen ego. Zonder me werkelijk in de geschiedenis van Laren verdiept te hebben, lijkt dat ook hier het geval te zijn geweest.

De eerste investering in kunstgras lukt dus vaak nog wel, maar ook kunstgras slijt en de renovatie van een toplaag is zonder reserveringen niet op te brengen

Een van de oplossingen in Laren is een eenmalige contributieverhoging van 200 euro. Wellicht dat dit in Laren nog op te hoesten is, hoewel ook daar het woord crisis gewoon in het woordenboek staat. Het lijkt me duidelijk dat dit in een doorsneevoetbal-, hockey- of korfbalclub niet zou lukken, zeker niet als de bestuurlijke elite van zo'n club zich min of meer vervreemd heeft van de massa van de leden. In het artikel wordt al gesproken van de oprichting van een nieuwe club, waar de sportende jeugd weer centraal staat en het niet gaat om geldverslindende topsport.

Het afgelopen jaar hebben verschillende organisaties gewaarschuwd voor het bovenstaande. Door gemeentelijke bezuinigingen aan de ene kant en overmoedig investeren in de eigen club aan de andere kant ontstaat er een explosief mengsel, dat de komende jaren steeds vaker zal gaan leiden tot faillissementen van sportverenigingen. Kunstgras lijkt in dit proces een belangrijke rol te spelen. Enerzijds fungeert de aanleg van een kunstgrasveld nogal eens als extra aansporing om een sportvereniging zo snel mogelijk uit de gemeentelijke boekhouding te doen verdwijnen. Anderzijds zorgt het renoveren van zo'n veld voor een onoverkomelijke hobbel. De eerste investering in kunstgras lukt dus vaak nog wel, maar ook kunstgras slijt en de renovatie van een toplaag is zonder reserveringen niet op te brengen. Gemeentes en brancheorganisaties proberen ons er keer op keer van te overtuigen dat die risico's beperkt zijn en dat er goed toezicht is. Persoonlijk geloof ik daar geen snars van!

Wat kunnen we hier nu uit leren? Ik las pas geleden een stukje over moderne bankiers: die moeten zich weer gaan gedragen als een ouderwetse saaie bankier. Beetje geld uitlenen en vooral *nothing fancy*. Misschien geldt dat ook wel voor de moderne sportbestuurder. Gewoon weer een ouderwetse bakker, slager of plaatselijke aannemer aan het roer van de club.

Met vriendelijke groet,

Hein van Iersel (hoofdredacteur)
hein@nwst.nl